

‘Ο δόκτωρ Λαχτάρας. Ή κρίσιμη στιγμή, ή ανέκφραστης κρισιμότητα στιγμή της εμφάνισής της Βαλεντίνης, είχε πληρώσει εις παιά. Έρριξε μία αγωνιώδη ματιά στον γαλήνη τώρα παράφρονα και τόν ρώτησε τρεμουλιαστά:

—Πιστεύετε λοιπόν, κύριε ντε Βιλεφόρ, σ’ αυτό το θαύμα;
—Μάλιστα, κύριε Δαρθβιγνύ! αποκρίθηκε με άταραχη πεποίθηση εκείνος. ‘Ο κόμης Μοντεχρήστος είναι παντοδύναμος... κι’ ή καινάς να πραγματοποιήση τό ευεργετικό αυτό θαύμα!
—Κι’ άν... άν ξαναβλέπατε τή Βαλεντίνη... άμέσως τώρα... ζωντανή... μπροστά σας... νά σας μιλάη; είπε με αγωνιώδη διαστογάμω καί πάλι ό Δαρθβιγνύ.

‘Ο κ. ντε Βιλεφόρ άρθωσε με άνέκφραστη λαχτάρα τό κυρτό κορμί του. Στά θαλωμένα μάτια του πέρασε μία στιγμήμα, με έννοιη, λάμπιος έλπίδος... εύχιας...

Τραύλιζε κι’ αυτός:
—“Άν τήν... Ξανάθελα... ζωντανή... Διακόπηκε όμως πάλι. Τό πρόσωπό του, όπως νεκρού πελά κι’ όχι ζωντανού άνθρώπου, πήρε έκφραση σοβαρή, υπερφυσικά σοβαρή κι’ έπίσημη. Κι’ είπε με άπίστευτη σταθερότητα φωνής:

—Κύριε Δαρθβιγνύ, σ’ εκείνη κεί κάτω τή γωνιά τής ασθούσης, βλέπω τώρα τή σκελετωμένη σιλουέττα του θανάτου νά με κράζει... Νά με φωνάζη κοντά της... Μά τά νύχια μου αυτά... (Κι’ έβειζε με φριχτή γαλήνη τά νύχια τών συσπασμένων δοκτών του)... Τά νύχια μου αυτά, κρατούν τήν ψυχή μου άγρια, και τήν έμποδίζουν νά πετάξη άκόμα πρós τά κεί... πρós, τόν θάνατο δηλαδή πού με παραμονεύει... Τρέξετε λοιπόν, κύριε Δαρθβιγνύ... Τρέξετε καί παρουσιάστε μου τή Βαλεντίνη... Γρήγορα, όμως... Θέλω πρίν πεθάνω, νά νοιώσω τήν άνέκφραστη αυτή χαρά... Τρέξετε, πρίν βγή ή έννοχη ψυχή μου απ’ τό έννοχο κορμί μου... Πιστεύω, ό, πιστεύω πώς ζή ή γλυκεία μου Βαλεντίνη!

‘Ο κ. Δαρθβιγνύ δέν περίμενε περισσότερο. Έτρεξε παρευθός στο παράθυρο, τό άνοιξε, έσκυψε στον κήπο, φώναξε τόν Μαξιμιλιανό και τού είπε, μόλις πλησίασε ό νέος, λίγες λέξεις βιαστικές.

—Πώς; είπε τότε, με βαθεία άπορία ό έτοιμοθάνατος Μαξιμιλιανός, φωνάζατε... Μήπως πρόκειται πρὶν τού Μαξιμιλιανού Μορέλ;

—Μάλιστα, κύριε ντε Βιλεφόρ! αποκρίθηκε ό δόκτωρ. Πρόκειται πρὶν τού υιού τού κυρίου Μορέλ, τού παιδιού εκείνου έφοπλιστού τής Μασσαλίας!

‘Ο κ. ντε Βιλεφόρ κούνησε τό κεφάλι του:

—Δόξα στό όνομα τού Παναγούθου Θεού! μουμούρισε. ‘Η έξιλένω μου, έτσι, θά είνε τελεία... Κι’ ή επανόρθωσις, έπίσημη... Μορέλ!... Μασσαλία!... Έβμόνος Δαντέσι!... “Άχ, παλαιά φαντάσματα, τυραννικά όλοτα, γεμάτα από γλυκύτητα τώρα!...

Ένα χτύπημα έλαφρό άκούστηκε στην πόρτα
‘Ο δόκτωρ έτρεξε άμέσως, στήριξε με τό μπράτσο ή του τόν κ. ντε Βιλεφόρ, και τού ψιθύρισε:

—Άφρονος τώρα, κύριε... Έπικαλεστήτε όλη τή θέλησή σας, κι’ όλες τίς δυνάμεις σας!...

‘Η θύρα άνοιξε τή στιγμή εκείνη. Στό κατώφλι τής φάνηκε ή Βαλεντίνη, μαυροτυμένη καθώς ήταν. Καί στάθηκε εκεί άμήχανη, τρέμοντας απ’ τή συγκίνή της...

“Έπειτα, βλέποντας τόν Βιλεφόρ—ό όποιός τήν κτύπαζε βουδός, με άνέκφραστη λαχτάρα—Έτρεξε άμέσως πρós τό μέρος του και γονάτισε με κατανύξι. Καταφιλώντας ύστερα τά χέρια του, μουμούριζε:

—Πατέρα μου!... “Ω, πατέρα μου!

‘Ο κ. ντε Βιλεφόρ έξ κολουούσε νά μήν εεστομίζη λέξι. Φριχτά κίτρινος απ’ τή συγκίνή του, έτρεμε όλόκληρος, και προσπαθούσε καί νά τραυλίση. “Έπειτα, άδυνατώντας νά τό έπιτύχ, έσκυψε τό κεφάλι του κι’ άρχισε νά διακρύβη σιωπηλά.

‘Ο κ. Δαρθβιγνύ τόν άνάγκασε μαλακά νά ξεπλωθή στην πολυθρόνα. ‘Ο κ. ντε Βιλεφόρ συμμορφώθηκε, χωρίς καμμία αντίσταση. Τά δάκρυά του έξακολούθουσαν νά κυλούν άφθονα, κι’ απ’ τό στόμα του έβγαίνε τώρα καί σάν βουγγητό παραπώνω.

—Πατέρα μου; έξακολούθηκε κι’ ή Βαλεντίνη νά ψιθυρίζη. Πατέρα μου;... Δέν με άναγνωρίζετε λοιπόν;... Είμαι έγώ, ή Βαλεντίνη σας... ‘Η κόρη σας...

‘Ο δόκτωρ πλησίασε άδρόμια στον μαρμαρωμένο εισαγωγέλα κ. Φλαμπουάν:

—Πεισθήκατε, τώρα; τόν ρώτησε σιγαλά κι’ άπλά.

‘Εκείνος τραύλιζε:

—Δέν μπορώ... νά χαρακτηρίσω... τό άπίστευτο αυτό... γεγονός... όπό τήν νομικήν του άποικιή!... Δέν ξέρω... τί λέει... ό νόμος... έπ’ αυτού!...

‘Η Βαλεντίνη έντωματεύ, κρατούσε με άπειρη τρυφερότητα τό άγρό κεφάλι τού πατέρα της άνάμεσα στά χέρια της. Τόν κτύπαζε με γλυκύτατο βλέμμα βαθεία στά μάτια του, κι’ έλεγε διαρκώς:

—Πατέρα μου;... Γιατί δέν μου μιλάτε;... Δέν με γνωρίζετε παιά;... Δέν είμ’ έγώ, ή Βαλεντίνη σας;

‘Ο κ. ντε Βιλεφόρ σκούπισε τά ύγρά του μάτια, με κίνημα έπιθλητικό. Τά προσήλωσε με άνέκφραστη στοργή στό άγνό πρόσωπο τής Βαλεντίνης, και τά γύρισε έπειτα πρós τό βάθος τού δωματίου. Έκει, συγκινημένος, και μ’ εύλαδική στάσι, στεκόταν ό κ. Μορέλ.

Τόν περιεργάστηκε λίγες στιγμές ό κ. ντε Βιλεφόρ, με ύπερκόσμια γαλήνιο βλέμμα. “Έπειτα τού είπε:

—Κύριε Μαξιμιλιανέ, εύραεστήθητε νά πλησιάσετε...

‘Ο κ. Μορέλ συμμορφώθηκε.

—Με γνωρίζετε βέβαια, κύριε Μορέλ... Καί ξέρετε έπίσης, πόσο έθλαφα τόν πατέρα σας!...

—“Ω, κύριε ντε Βιλεφόρ!... διαμαρτυρήθηκε ό νέος με συγκίνηση. “Έμαθα νά λημονώ!

—Μάθετε όμως και νά συγχωρήτε; Ξανάπε με φωνή πλυμένη ό κ. ντε Βιλεφόρ.

‘Ο κ. Φλαμπουάν παρακολουθούσε τή διήγηση χωρίς νά λήη λέξι...

‘Η Βαλεντίνη όμως, πρόλαβε τόν δόκτωρ. “Έπειτα τού είπε:

—Κύριε Φλαμπουάν, βασιλικέ είσαγγελεύ, έν όνόματι τού Θεού και άνθρωπίνου νόμου, σας προσκαλώ νά δεχθίτε τήν έξλις δήλωσί μου... και νά τής δώσετε έπειτα τόν νόμιμο τύπο:

‘Η δεσποινίς Βαλεντίνη ντε Βιλεφόρ, ή γνωστή ως τώρα ως κόρη μου, και τήν όποια νόμιμα ως τώρα νεκρά, δέν είνε κόρη μου!

‘Ο κ. Φλαμπουάν δίσασε για μία στιγμή. “Έπειτα είπε:

—Δέχομαι τή δήλωσή σας αυτή... ‘Ελπίζω όμως, ότι θά δεχθού νά όπογράμουν ως μάρτυρες τό σχετικό πρακτικό, ό κ. κ. Δαρθβιγνύ και Μορέλ!

‘Η Βαλεντίνη έντωματεύ, κατάπληκτη, τρέμοντας από συγκίνηση, είχε άγκαλιάσει στοργικά τόν κ. ντε Βιλεφόρ και φώναζε:

—Θεέ μου, τί λέτε;... Τι λέτε, πατέρα μου;... Δέν είμαι κόρη σας, έγώ;

—“Όχι, μικρούλα μου! βεβαίως πάλι εκείνος, σφίγγοντας τήν με λαχτάρα στην άγκαλιά του. ‘Ο κ. Δαρθβιγνύ κι’ ό κ. είσαγγελεύς, θά σού άποκαλύψουν έπειτα όλη τήν αλήθεια. Δέν είσαι κόρη τού κ. και τής κ. ντε Βιλεφόρ!... Κι’ έσείς, άγαπητέ μου δόκτωρ, δώστε μου τώρα τό κιώτιό!

‘Ο κ. Δαρθβιγνύ τού παρουσίασε τό κιώτιο άνοιχτό. Έκείνος βύθισε τό χέρι του σ’ αυτό, έβγαλε τό έγγραφο, και δίνοντας τα στη Βαλεντίνη, πρόσθεσε:

(‘Ακολουθε)